

CUPRINS

CAPITOLUL 1

O zi a sărbătorilor 9

CAPITOLUL 2

Papa Nebunilor 19

CAPITOLUL 3

Poetul și țigăncușa 25

CAPITOLUL 4

Pierre o urmărește pe Esmeralda 32

CAPITOLUL 5

Nu-tocmai-căsnicie 43

CAPITOLUL 6

Preotul și cocoșatul 48

CAPITOLUL 7

Messire Robert și procesele zilei 52

CAPITOLUL 8

Gaura cu șobolani 59

CAPITOLUL 9

Quasimodo la stâlpul infamiei 67

CAPITOLUL 10

Esmeralda îl reîntâlnește
pe căpitanul Phoebus 71

CAPITOLUL 11

Aventurile lui Jehan 81

CAPITOLUL 12

Bărbatul cu mantia neagră 91

CAPITOLUL 13

Sărmana Esmeralda! 99

CAPITOLUL 14

Azil 108

CAPITOLUL 15

Claude Frollo se înfurie 115

CAPITOLUL 16

Notre-Dame sub atac 126

CAPITOLUL 17

O reuniune nefericită 141

CAPITOLUL 18

Quasimodo ajunge prea târziu 148

Tu ce părere ai?

Întrebări pentru discuții 151

Notă către părinți și educatori
de Arthur Pober, doctor în educație 154

CAPITOLUL 1

O zi a sărbătorilor

Pe 6 ianuarie 1482, Parisul s-a trezit în sunetul clopotelor. Erau două sărbători în acea zi: Noaptea Regilor și Festivalul Nebunilor. Noaptea Regilor era o sărbătoare religioasă. Dar Festivalul Nebunilor era pentru popor. Era o sărbătoare anuală, la care toată lumea trebuia să se distreze. Aveau să fie focuri de artificii, o celebrare a arborelui de mai și o piesă în Sala Mare.

Majoritatea bărbaților importanți ai orașului aveau să vadă piesa. Toate străzile care duceau spre Sala Mare erau aglomerate cu

oameni care vorbeau și râdeau în timp ce înaintau.

Din cauza așteptării îndelungate, mulțimea devenise zgomotoasă și se plângea de orice.

Ca apa care se revarsă, mulțimea se umfla în timp ce năvălea în jurul stâlpilor, umplând fiecare colțișor și locșor gol. Oamenii stăteau pe pervazuri, pe sculpturi – oriunde aveau loc.

Niște studenți spărseseră geamul unei ferestre și stăteau cu îndrăzneală pe pervaz. Tinerii băieți făceau glume și râdeau.

– Măi să fie, ești chiar tu, Joannes! De când stați aici? urlă unul dintre ei spre un băiat blond, chipeș, care stătea în vârful unei sculpturi, în mijlocul încăperii.

Joannes răspunse:

– Ce mai faci, Jehan Frolo? Brațele și picioarele tale se învârt ca o moară de vânt – așa îți ții tu echilibrul pe pervazul ăla? De când suntem aici? De peste patru ore!

Băieții, plictisiți de atâta așteptare, începură să îi tachineze pe mulți dintre oamenii importanți din mulțime. Îi ocărau și își băteau joc de pălăriile lor, de slujbele lor, de hainele lor. Dacă *puteau* să râdă de ceva, păi chiar *râdeau!*

Apoi, în sfârșit, clopotul bătut ora douăsprezece.

– Ah! făcu mulțimea. Studenții tăcură și ceilalți din încăperea se liniștiră. Toate gâturile erau întinse, toți ochii fixați pe scenă, dar nu era nimic de văzut, în afara celor patru supraveghetori, care erau acolo pentru a menține ordinea și care stăteau țepeni ca niște statui.

Mulțimea așteptă un minut, două minute, cinci, zece, apoi începu să scandeze: „Piesa! Piesa!”

– Puneți mâna pe supraveghetori! strigară studenții. Mulțimea aplaudă și cei patru bărbați de pe scenă pâliră. Când gloata o porni spre ei, cortina se trase dintr-odată într-o parte.

Apăru un actor tremurând care se îndreptă spre mijlocul scenei.

– A-a-astăzi avem onoarea de a juca *Dreapta judecată*, o piesă de Pierre Gringoire. Eu îl voi juca pe Jupiter. În clipa în care va sosi cardinalul, vom începe.

Când auziră cu toții că încă mai era de așteptat, începură să strige din nou.

– Începeți imediat! strigă Joannes mai tare decât oricine.

– Jos cu Jupiter! Jos cu cardinalul! urlă Jehan.

Bietul Jupiter începu să se retragă încet de pe scenă. Chiar înainte de a trage cortina, o persoană îmbrăcată în negru apăru din spatele scenei și șopti:

– Hei, Jupiter!

Jupiter mai făcu un pas îndărăt.

– Cine mă cheamă? Bietul om se răsuci.

– Eu sunt, Pierre, spuse încet autorul piesei. Începe și voi avea eu grijă să înțeleagă cardinalul.